

Emberi fajok és tutajok
sodródznak alá,
levágott végtagokból
a gyémántot-ért levegőt is kiszakítaná
valami.

Vadgazdaság. Orgazdaság.
Túszulejtés. Rabulejtés:
a logika tiszta építménye rabul ejt.
Vagy Joseph Beuys, ahogy versek értelmét
magyarázza egy halott mezei nyúlnak.

Puszi, nyuszi,
nincs több, rá lehetőség,
nincs; a tagolás
is fájdalomcsillapító-adagolás,
vagy – nem én tudom éppen.
De az úgynevezett élet
mégiscsak arra van, hogy majd megérjem.

Majd visszasírnám
megannyi mostani panaszomat,
amiket így nem is sorolok. Vissza-
szívja az ember, valamihez igazítja mégis
ha nem is azért, azért is.
Hogy a legolcsóbb megoldást válassza.

Különben mindenkivel össze-
csaphatna.
Ez is egy gyagya rázat lenne.

Fogja a holt nyulat Joseph Beuys,
kalapban magyaráz verseket neki.
Külön-külön egyikük sem értheti
a másikat. De valami, Valami
azt mondja mégis: „Egy pillanat...
Pillanat...” S mintha öröklétek óta
pihennének közös pillák
– vagy a madarak esetében pislogóhártyák –
alatt. Van mégis, szinte soha, de van,
ilyen halálos tisztulat.